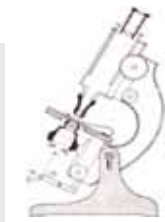

στο μικροσκόπιο...

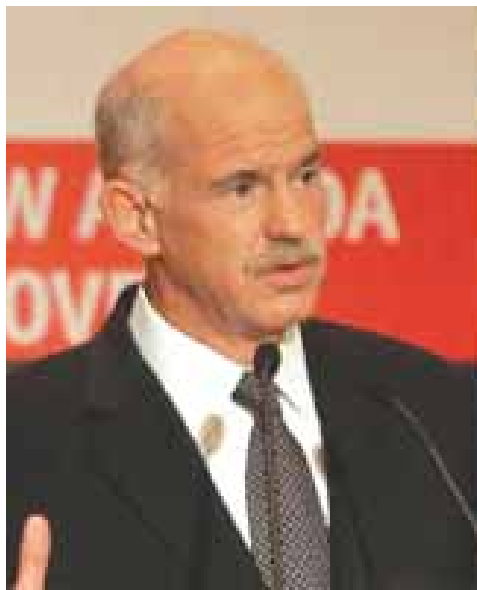
Ψηφίζουμε μονάρχη, όχι κόμμα

Του Χρηστού Γιανναρά

Το πολίτευμα της Ελλάδας είναι πρωθυπουργοκεντρικό, που σημαίνει: μοναρχία όχι συνταγματική, αλλά απόλυτη. Το Σύνταγμα το αλλάζει ο πρωθυπουργός κατά την ανεξέλεγκτη βούλησή του, αρκεί να διαθέτει 180 έδρες στη Βουλή – το είδαμε στην πράξη το 1985. Αν δεν μπορεί να επέμβει και στο Σύνταγμα, αξιοποιεί το συνταγματικά κατοχυρωμένο απεριόριστο της πρωθυπουργικής μοναρχίας.

Δεν δεσμεύεται από κανέναν όρο εσωκομματικού δημοκρατικού ελέγχου. Χρησιμοποιεί την κοινοβουλευτική πλειοψηφία για να επιβάλει όποια σύνθεση της κυβέρνησης θέλει – έστω και με κραυγαλέα ανίκανους ή προκλητικά φαύλους υπουργούς. Σπάνια (και για λόγους εντυπώσεων) επιτρέπει στους βουλευτές του να ψηφίσουν «κατά συνείδησιν» – τους νόμους που τον εξυπηρετούν τους ψηφίζουν οι βουλευτές έστω και «παρά συνείδησιν», σαν ανέγνωμα πιόνια. Ελέγχει τη συγκρότηση των ψηφοδελτίων του κόμματός του, γεγονός που τον καθιστά αδιαμφισβήτητο σατράπη με αυλή κολάκων και λακέδων. Μαγειρεύει και επιβάλλει εκλογικούς νόμους προσαρμοσμένους σε επικαιρικές διευκολύνσεις της επανεκλογής του, αποφασίζει, με ιδιοτελή και μόνο κριτήρια, πότε θα διενεργηθούν εκλογές. Διορίζει τις ηγεσίες της Δικαιοσύνης, των Ενόπλων Δυνάμεων, της Αστυνομίας, όλων των Δημόσιων Οργανισμών, τους προέδρους και τους διευθύνοντες συμβούλους όλων των κρατικών εταιρειών. Ορίζει όλες τις υποψηφιότητες νομαρχών και δημάρχων του κόμματός του σε ολόκληρη τη χώρα και, βέβαια, τους ευρωβουλευτές του. Επιλέγει και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον επιβάλλει με την κοπαδιασμένη κοινοβουλευτική του πλειοψηφία ή τον παζαρεύει, υπό την απειλή εκλογών, εξευτελίζοντας τον θεσμό.

Με αυτά τα δεδομένα ο λαός δεν ψηφίζει κόμμα στις εκλογές, ψηφίζει απόλυτο μονάρχη. Σήμερα αυτή η επιλογή δεσμεύεται και από συγκεκριμένες δυναστείες: Οι υποψήφιοι έχουν διαδοχή εξ αίματος από οίκους και πατριές διαλαμψάντων μοναρχών στην προσημαστική και κατ'επίφασιν «δημοκρατία» μας. Καμιά πολιτική προσωπικότητα, οποιονδήποτε

προσόντων, δεν μπορεί να αντισταχθεί στους κληρονομικά δικαιώματα ηγέτες των δύο κομματικών σατραπειών που διεκδικούν την πρωθυπουργική μοναρχία.

Η χώρα σήμερα έχει παγιδευτεί σε πολιτικό αδιέξοδο, γιατί οι πολίτες οφείλουν να επιλέξουν απόλυτο μονάρχη ανάμεσα σε δύο άκρως προβληματικούς δελφίνους. Η δέσμευση στη διλημματική επιλογή καθορίζει τους δείκτες υπανάπτυξης της ελλαδικής κοινωνίας: Σύμφωνα με τις προεκλογικές δημοσκοπήσεις το 62% των ψηφοφόρων είναι έτοιμο να δώσει την ψήφο του και πάλι στις δύο κομματικές σατραπείες, στους άκρως προβληματικούς, αλλά κληρονομικά δικαιώματα ηγέτες τους. Και από αυτή την πλειοψηφία των ψηφοφόρων το μέγιστο ποσοστό (60%) αιτιολογεί την πρόθεση της ψήφου του επικαλούμενο μόνο τον εθισμό – δηλώνει, δίχως αιδώς ή λύπην, ότι ψηφίζει πάντοτε σταθερά μία από τις δύο εκδοχές απόλυτης μοναρχίας χωρίς κριτική επανεκτίμηση της προτίμησής του («Κ» 23.5.2009).

Εφιαλτική υπανάπτυξη, ανατριχιαστική απερίσκεψια ή ασυνείδητη και ενστικτώδης, όμως «σοφή» ενόρμηση αυτοσυντήρησης; Η λευκή ψήφος δεν υπονομεύει, ευνοεί τον διπολισμό και τρίτη κομματική επιλογή για τον νοήμονα ψηφοφόρο δεν υπάρχει. Τα μικρά κόμματα στην Ελλάδα δεν έχουν πολιτική σοβαρότητα, είναι μετερίζια ουτοπικών φιλοδοξιών ή αρρωστημένης δημοσιολαγνείας πολιτευτών, φυγάδων από τα δυναστικά ποιμνιοστάσια. Δεν υπάρχει μικρό κόμμα που να κυοφορεί ρεαλιστικές προϋποθέσεις ανατροπής του θεσμικά κατεστημένου διπολισμού, των φεουδαρχών που εκ περιτροπής κα-

ταληστεύουν και ρημάζουν τη χώρα.

Τα κόμματα καπηλείας της Αριστεράς γραδάρουν τον βυθό της πολιτικής και παιδευτικής μας υπανάπτυξης. Το ένα, το τάχα και «εκσυγχρονιστικό» έχει μεταλλάξει τα κοινωνιοκεντρικά οράματα της Αριστεράς σε συντεχνιακό καμουφλάζ αδίστακτου καριερισμού, ωμού ατομοκεντρισμού συμφερόντων – υιοθετεί τη βία και τον γκανγκστερικό εκβιασμό σαν όπλα δήθεν «κοινωνικής πάλης», ενώ πρακτορεύει απροκάλυπτα στην ελληνική κοινωνία τον νεοταξικό εθνομηδενισμό. Το άλλο, το «συντηρητικό» κόμμα, έχει επιλέξει τη φυγή στο παράλογο, στο εξωπραγματικό: ζει στο αστρικό νεφέλωμα νοσταλγίας του Σταλινισμού, συνθηματολογεί στοχεύοντας σε παραισθησιογόνα τεχνητής αναβίωσης του σοβιετικού «παραδείσου». Πρέπει να έχει κανείς σοβαρό πρόβλημα απώλειας της επαφής με την πραγματικότητα για να ψηφίσει ένα από τα κόμματα καπηλείας της Αριστεράς στην Ελλάδα σήμερα.

Υποδηλώνει λοιπόν ενστικτώδη, αλλά «σοφή» ενόρμηση αυτοσυντήρησης το 62% των πολιτών που εμμένουν στον διπολισμό; Είπαμε ότι πρόκειται σαφέστατα για επιλογή μονάρχη, όχι επιλογή κόμματος ή πολιτικής ή κοινωνικού στόχου. Και το δίλημμα εντοπίζεται σε δύο δελφίνους με πολλά κοινά γνωρίσματα και κάποιες δευτερεύουσες διαφορές:

Και οι δύο δεν χρειάστηκε να παλαίψουν ποτέ για τίποτα στη ζωή τους: Δεν κρίθηκαν στον επαγγελματικό - κοινωνικό στίβο προτού φιλοδοξήσουν να διαχειριστούν τα κοινά. Κάθε μέρα που ξημερώνει ξυπνούν ξέροντας ότι τους έτυχε ο

πρώτος λαχνός του λαχείου. Η δυναμική της ανέλιξης τους βασίζεται στο οικογενειακό τους όνομα και μόνο.

Επομένως είναι και εξαιρετικά δύσκολο να έχουν φίλους, σχεδόν αδύνατο να ακούσουν ειλικρινή, ρεαλιστική κριτική. Εζησαν και ζουν στη γυάλα του οικογενειακού τους ονόματος, δεν έχουν ζυμωθεί με την κοινωνία. Γι' αυτό και δεν ξέρουν να εντοπίζουν ανθρώπινη ποιότητα. Βασίζονται σε συγκυριακά «φιλαράκια», σε ρηχόμυαλους συγγενείς.

Στην πολιτική τους διαδρομή έχουν κοινό το στίγμα της αποτυχίας: Ο ένας χρημάτισε υπουργός παροιμιώδους ανεπάρκειας, ο άλλος πρωθυπουργός ανεπανόληπτης ατολμίας και ραστώνης. Ως κομματικοί αρχηγοί δεν έχουν δώσει το παραμικρό δείγμα δημιουργικής φαντασίας, σθένους για να τολμήσουν τομές, να πρωτοτυπήσουν, να διακινδυνεύσουν γόνιμες ανατροπές.

Είναι και οι δύο εξίσου ενδοτικοί στο ψεύδος: Ο ένας αυτοχαρακτηρίζεται «σοσιαλιστής» (ύψιστε Θεέ!), ο άλλος, ο μνημιώδους ατολμίας, καυχάται συνεχώς για «μεταρρυθμίσεις»! Δεν επεξεργάστηκαν ούτε αποτόλμησαν ποτέ λύσεις των καιρίων προβλημάτων της ελληνικής κοινωνίας, επαγγέλλονται συνεχώς «διαλόγους», συμβιβάζονται με ασήμαντες «βελτιώσεις», αναμνησκάζουν καυχήσεις για το τίποτα. Η δημοσκοπική τους ρητορική είναι αναξιοπρεπής ψευδολογία καλοχτενισμένη από μαστόρους της εξαπάτησης.

Διαφέρουν στα δευτερεύοντα: Ο ένας δεν διαθέτει παιδικά βιώματα πατρίδας στη χώρα που φιλοδοξεί να κυβερνήσει και τα ελληνικά δεν είναι μητρική του γλώσσα – η εκφραστική αδεξιότητα τον εκθέτει. Μιμείται ύφος και χειρονομίες του πατέρα του, τον αδικεί και το παρουσιαστικό του: φιγούρα επαρχιακού γυμνασιάρχη περασμένων εποχών. Ο άλλος έχει σίγουρο ρητορικό ταλέντο, αλλά δείχνει να μην έχει αισθήματα, να μην τον αγγίζει τίποτα, να είναι όλα ένα παιχνίδι εντυπώσεων. Σαν να ασχολείται με την πολιτική όπως με το σκάκι, το μπριτζ ή το τάβλι. Από βαρεμάρα.

Αν είναι αυτές οι συντεταγμένες του διπολισμού, η ελληνική κοινωνία τον συντηρεί όχι από ενστικτώδη «σοφία» αυτοπροστασίας. Μόνο από απαιδευσία και υπανάπτυξη.